

www.jollibre.com

© Del text: 2026, Gabi Tormenta

Un projecte de Tormenta. www.tormentalibros.com

© De les il·lustracions: 2026, Paula Jerez

Redactat per Abel Amutxategi

De la traducció: Maria Llopis

© D'aquesta edició:

2026, Sanoma Educación SLU i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Educación SLU

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

ISBN: 978-84-1152-074-4

Dipòsit legal: M-95-2026

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: febrer de 2026

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Queda prohibida la utilització dels continguts d'aquesta obra, de qualsevol manera o per qualsevol procés, amb finalitats de mineria de textos i de dades, aprenentatge automàtic, desenvolupament, entrenament i/o enriquiment d'intel·ligències artificials de qualsevol tipus.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

CASTIGATS

a l'antic Egipte

Gabi Tormenta
Paula Jerez

jollibre

Les parets de les aules de l'Escola Lunar XXIII canviaven de color segons el nivell d'atenció de l'alumnat. De vegades eren de color verd, que significava atenció total. I en aquell moment les de la nostra parpellejaven en un perillós color carbassa intens: «ATENCIÓ DISPERSA. ENTRANT EN MODE MIGDIADA!». Amb sirena inclosa.

Gairebé vaig caure de la cadira de l'espant. La meva amiga Bibi es va aguantar el riure.

—T'adormies, oi?

—Només desconnectava el cervell una estona —vaig dir per defensar-me.

La professora Bonaventura es va escurar la gola per parlar:

—Connecteu les papil·les neuronals, estimats, que avui parlarem de la història del menjar!

Va obrir el braços per mirar d'encomanar-nos la seva il·lusió. No va funcionar. Jo gairebé tornava a pesar figures.

—Ja sabeu que tot va canviar a la prehistòria, quan l'ésser humà va aprendre a domesticar animals i a conrear el seu propi menjar.

8 Vaig buscar la mirada còmplice de l'Hèctor i la Bibi. Havia visitat la prehistòria amb ells no feia gaire temps, i des de llavors ens havíem fet inseparables.

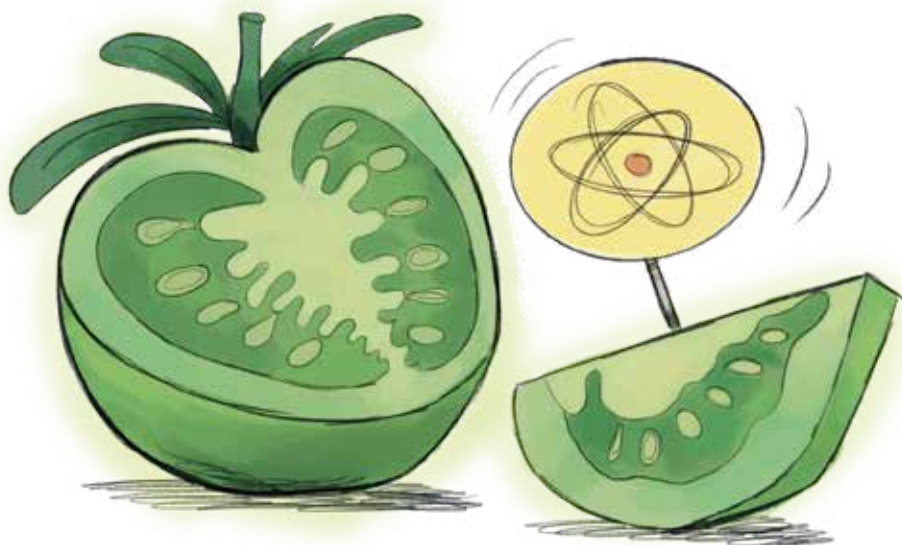
—En comptes de sortir a caçar o a recol·lectar baies, vam començar a viure del que podíem fer créixer a prop nostre. Després van arribar les conserves, les neveres i els microones... —va explicar la professora, que es movia d'una banda a l'altra de la classe com si flotés—. I, gairebé sense adonar-nos-en, ja teníem llepolies de colors estranys, pastissos en forma d'unicorn i invents com aquest.

La professora Bonaventura ens va ensenyar un tomàquet fluorescent.

—Aquí teniu l'última novetat: un tomàquet omega! Està ple de vitamines, ferro, proteïnes... i té gust de paper ranci escrit per les dues cares.

La professora va desar el tomàquet en un dels calaixos del seu escriptori, amb cara de fàstic.

—És veritat que a l'antiguitat es menjava pa? —va preguntar l'Hèctor.

—Pa! —va sospirar la professora Bonaventura—. El llescaves i feia olor de forn. De llar. D'humanitat!

Els nens vam quedar-nos en silenci.

En Lluc va treure la píndola NutriTotal 12.0 del seu dinar i la va mirar amb tristor. Segons semblava, els aliments de l'any 2222 mai no podrien competir amb els de l'antiguitat.

—Suposo que sempre ens quedarà la pizza —vaig dir.

Perquè m'encanta la pizza, no sé si ho saps. Sobretot la de la cadena Quantum Formatge.

La professora Bonaventura em va somriure. I, just llavors, va sonar el timbre del pati.

RIIING!!!

Tota la classe es va aixecar de pressa i corrents i cadascú de nosaltres va agafar el seu aperitiu.

—Penseu en el que us he explicat i en com podríeu millorar el gust del que us mengeu —ens va acomiadar—. Bon profit!

12 Els daus de realitat canviant estaven de moda al pati de l'Escola Lunar XXIII. Eren uns daus digitals que projectaven reptes i minijocs aleatoris. Això feia que tot fos força caòtic, sobretot quan hi jugaven molts nens alhora.

—GROAR! GROAR!

Mentre l'Ànnia i en Lluc caminaven com si fossin dinosaures per complir l'últim repte dels daus, en Niko feia veure que revisava una caldera amb un posat seriós.

—No sé què hi veuen, de divertit, aquests daus, a fer veure que som operaris —va dir.

Fins que no es netejava les orelles, en Niko ho continuava entenent tot al revés.

—Que us ve de gust jugar-hi també? —ens va proposar l'Ànnia.

—I tant! —vam contestar l'Hèctor i jo.

—Ens prenem l'aperitiu i venim —va afegir la Bibi.

I és que, malgrat el que ens en deia la professora Bonaventura, un dels avantatges del menjar del segle XXIII era que es prenia en un tres i no res.

La Bibi va treure de la butxaca un tub de crema energètica amb gust de festuc i el va escurar fins al final.

13

L'Hèctor es va ficar a la boca un grapat de gelifruites. Els cubs se li van desfer amb el contacte amb la saliva i li va sortir fum per les orelles. Quina passada!

Jo vaig voler prendre'm les meves minipizzes en pastilles, però es veu que me les havia deixat a la classe.

—Comenceu sense mi —els vaig dir—, jo m'hi uniré a la tirada següent.

14 —T'esperem aquí.

L'Ànnia va llançar els daus enlaire i de seguida va començar el següent dels minijocs: la cursa d'electrons!

Vaig deixar escapar un sospir i vaig pujar les escales corrent.

La classe estava buida. En una altra ocasió, potser ho hauria aprofitat per fer alguna broma. Per posar un coixinet vibratori al pupitre de la Raina o ficar un microemissor parlant a la motxilla de l'Agustí. Ja ho saps, d'aquells que diuen coses com ara «treu-me d'aquí» o «hi ha una galeta que em persegueix» mentre el professor fa la classe de matemàtiques.

Però tant de parlar de menjar m'havia fet venir gana i no estava per a bromes. La panxa em rugia com un lleó enfadat!

Vaig anar fins al meu lloc i vaig agafar la capseta de minipizzes en pastilles. Eren unes càpsules de la mida d'una mongeta que alliberaven a la boca tot el gust d'una pizza acabada de fer. N'hi havia de tots els gustos possibles: de margarita, de *pepperoni*, de pernil i formatge... i no tacaven gens ni mica! No cal dir que les pizzas de debò m'agradaven molt més que aquell invent, però les minipizzes eren una bona opció per als esbarjos i les excursions.

La càpsula del temps amb la qual l'Hèctor, la Bibi i jo havíem viatjat a la prehistòria encara era en un racó de la classe.

La professora Bonaventura l'havia tapat amb una tela de color blau marí, però encara no se l'havia endut. Si com a mínim l'hagués cobert amb un llençol d'invisibilitat quàntica, jo m'hauria controlat més. Però, en veure-la allà, al racó, tan a prop meu, no podia deixar de pensar-hi. En la càpsula... i en aquells aliments del passat que eren tan deliciosos, segons la professora Bonaventura, és clar.

Com devia ser tastar una pizza del passat? I la PRIMERA pizza de la història de la humanitat? Si els ali-

ments eren més bons en el passat, aquella primera pizza devia ser la pizza més deliciosa de la història. La mare de totes les pizzas!

Vaig pensar que no passaria res si feia servir la càpsula per fer un viatget fins a aquella època, oi? A més, no ho sabia ningú.

16 Vaig tornar a desar les minipizzes a la motxilla i em vaig atansar a la càpsula amb compte. Vaig apartar la tela que la cobria.

Vaig tancar la porta de la càpsula darrere meu, un cop vaig ser a dins. Vaig posar el commutador LLUNA/TERRA a la posició TERRA i vaig ajustar la palanca d'ignició dimensional a l'any...

Quin any?

Ai.

La pizza es devia inventar fa molt de temps, oi? La humanitat no hauria pogut sobreviure sense l'aliment que és al capdamunt de la piràmide alimentària (o si més no és el que jo penso).

Així que vaig moure la palanca amb força, i la càpsula va començar a vibrar més que un raspall de dents sònic barallant-se amb la pasta de dents intel·ligent.

En el moment que la càpsula es va aturar, vaig poder
llegir aquest número al comptador:

Any 1250 aC.

